

Bash, autorul analizează motivele pentru care un tată, de profesie om de afaceri, este în stare să-și omoare fetița în vârstă de opt luni pentru a-și amâna transferul cu care este amenințat la locul de muncă. Eroul cade în derizoriu, realizând că este, de fapt, victima unei glume proaste, a unui joc macabru al destinului. Interpretarea lui Mihai Călin, lipsită de emfază și patetisme inutile, dă naștere unui personaj profund marcat care, cu toate că își repetă că „viața merge mai departe”, este conștient că nu mai poate reveni la normalitate.

Cea de-a doua parte a trilogiei îi prezintă pe Vlad Zamfirescu și Ioana Flora ca fiind doi studenți îndrăgostiți care se pregătesc pentru un mare „party” la New York. Povestea însă începe, când băiatul, împreună cu colegii lui, fac o plimbare nocturnă prin Central Park care se lasă cu o bătaie cruntă cu un gay, acesta din urmă fiind lăsat să zacă într-o baltă de sânge. Reacția tânărului este că nu știe ce să mai facă – cu mâinile la burtă de răs îi face o rugăciune ipocrită și dispare în noapte. Cu subtilitate și ironie, Vlad Zamfirescu surprinde ambivalența băiatului, indignat și atras de victima lui, oscilând între diverse tonuri contrastante.

În ultima parte a trilogiei, cu trimiteri la prima, autorul propune un subiect consistent, puțin forțat – o reluare a mitului Medeei în variantă contemporană – despre o tânără de treisprezece ani care devine mamă. Părăsită de tatăl copilului, aceasta își crește fiul și, din răzbunare, îl ucide. Ajunsă la închisoare, femeia își descoperă motivele care au condus-o la crimă, într-o reprezentare complexă și absurdă. Intenția Mihaelei Sârbu de a contura o Medee cu un comportament persiflant și limbaj argotic, pare justificată de acțiunile ei și de mediul pustiitor în care evoluează.

Regia lui Vlad Massaci nu aduce nimic spectaculos, ci propune un fir narativ coerent, susținut și de scenografia lui Radu Dumitrescu alcătuită din două scaune și un paravan reflectorizant, suficient de sugestive pentru această trilogie contemporană.

Bash – un spectacol fără acțiune – doar cuvinte care fascinează și îngrozesc în egală măsură într-o creație care te pune pe gânduri.

Teatrul ACT: *Bash*. O trilogie contemporană de Neil LaBute. Traducerea: Vlad Massaci și Mihaela Sârbu. Adaptarea scenică: Cristian Juncu. Regia: Vlad Massaci. Scenografia: Radu Dumitrescu. Distribuția: Mihai Călin, Vlad Zamfirescu, Ioana Flora, Mihaela Sârbu. Data premierei: 20 noiembrie 2003.

Mirela NĂSTĂSACHE

Nevoia de Brecht

Viața lui Helge este numai un amuzament de sâmbătă seara pentru câteva animale. Este un spectacol realizat de Doamna Dumnezeu și Domnul Moarte, pentru că au fost plătiți să o facă. La fel de bine puteau prezenta un război sau o catastrofă naturală. Dar animalele sunt curioase cum trăiau, înainte de a capitula, oamenii.

Viața lui Helge de Sibylle Berg este un prilej de exercițiu de regie pentru Teodora Herghelegiu. Găsește în acest text suportul pentru a demonstra o teorie de teatru: aceea a lui Bertolt Brecht.

Tipul de distanțare propus de Brecht are menirea de a spori capacitatea de înțelegere a oamenilor, de a le stimula efortul în a modifica o societate perimată. Cântecul presărat în spectacol care subliniază atitudinea vădit demonstrativă, renunțarea la iluzie prin ieșirea din convenția teatrală de tip aristotelic, gestusul, istoricizarea înlocuiesc trăirea cu acel, ideal la dramaturgul german, „efect de distanțare“. Dar pentru ca publicul să se detașeze, actorii trebuie să-și arate personajele, să le povestească, nu să le întruchieze.

La Teatrul ACT are loc un astfel de spectacol, pornind de la formula de teatru în teatru. Animalele sunt cei mai cruzi spectatori. Viața unui om oarecare li se pare plictisitoare, lipsită de haz și simt nevoia să o pigmenteze cu songuri, cu pauze publicitare sau karaoke. Istoria unei omeniri ajunse la apus este mult mai plictisitoare decât o reclamă cântată și dansată. Iar actorii reușesc în mod remarcabil să împrumute din caracteristicile animalelor pe care le întruchiează. *Tapirul* – Daniel Iancu – este un „animal de afaceri“ prosper, prea puțin sensibil la întâmplările unei așa de slabe ființe. *Căprioara*, soția lui – Raluca Botez – este de o inocență debordantă, pudică și sperioasă, de o elasticitate remarcabilă. *Hârciogul* – Alexandru Gheorghiu – este tipul șmecherului de cartier, nu foarte inteligent și cultivat. Asupra acestora din urmă povestea are efect, căci asupra sentimentelor celor simpli teatrul are mai multă forță.

Pe repede înainte sau pe îndelete, se înfățișază momentele importante ale vieții lui *Helge*: conceperea, nașterea, căsătoria, moartea. Daniel Popa le punctează minunat. Este la fel de credibil atunci când *Helge* se joacă cu degetele părinților, când ucide mâțele, când își omoară tatăl, când se îndrăgostește, când este plictisit de căsnicie, când moare. Dominat de *Frica sa* – Dana Voicu – *Helge* fuge de oameni. Ea îl poartă ca pe o marionetă. Ea aduce pe scenă energie și neprevăzut. Îl îndepărtează la început de părinți – Clara Flores și Edi Jighirgiu – preocupați oricum de altele. Problemele lor sunt prezentate cu îndârjire prin lungi și, în cazul mamei, zgomotoase monoloage.

Tina – Oana Tudor – este singura care-l poate face pe *Helge* să-și gonească *Frica*. Cu o exagerată delicatețe, actrița trece prin viața lui *Helge*. *Frica ei*, – Ionuț Kensi – la fel de imprecis în interpretare, este mai puțin prezentă și inventivă decât *Frica lui Helge*. Pentru a-i pigmenta viața, *Moartea* și *Doamna Dumnezeu* introduc în scenă personaje precum *Sora medicală* – Ilinca Atanasiu – sau *Fata de la bar* – Andrei Rădulescu. Cei doi realizatori și prezentatori ai acestui show cinic sunt interpretați de Rareș Pârlog și Iuliana Mărgărit Necula cu măsura justă. Muzica realizată de Mihai Iordache și Sorin Romanescu îi dă prilejul lui Rareș Pârlog să-și expună calitățile vocale.

Spectacolul captivează publicul și îl amuză. Astfel, Teodora Hergelegiu se înscrie din nou în teoria brechtiană după care scopul primordial al teatrului este divertismentul.

8 femei căutând consacrarea

Pe fete le cunosc din școală. De patru ani. După examene cu fragmente din Cehov, Shakespeare, teatrul antic, *commedia dell'arte* și ce a mai jucat fiecare pe la atelierele de regie, au ajuns la spectacolul de absolvență. Drum lung și greu, al cercetării și introspecției. Drum în care a trebuit să învețe cum se face. Drum la